

Det gjorde Gud
C.O.Rosenius - "Veiledning til Fred"

DEN STORE GLEDE

«Se, jeg forkynner eder en stor glede.» [Luk. 2, 10.](#)

Hvor herlig er det ikke å høre engelen rope ut: «Se, jeg forkynner eder en stor glede : Eder er i dag en Frelser født!» Og så den skjønne lykkønskningsang av den himmelske hærske: «Ære være Gud i det høyeste og fred på jorden, i mennesker Guds velbehag! »

Det er herlig å høre dette, og likevel er det mange fromme mennesker som aldri har sett hva den store glede egentlig er, ja som aldri har hatt noen glede og nytte av det barn som ble født. Det sørgeligste er jo at mange fromme, velmenende mennesker forsøker å feire julen på en verdig måte - de hører jo år etter år at en skal glede seg over dette barn - og så snart julen er forbi, er også følelsen av høytid kjølnet.

Hvis du visste hva Jesus har gjort for oss, så kunne du hele året, ja hele livet feire jul. Gid vi virkelig kunne forstå hva hensikten med Guds komme til jorden var!

Hvorfor sendte Gud sin Sønn til jorden? Av de bibelord som svarer på dette, er [Rom. 8, 3](#) et av de merkeligste: «For det som var umulig for loven, idet den var maktesløs ved kjødet, det gjorde Gud, idet han sendte sin Sønn i syndig kjøds lignelse og for syndens skyld og fordømte synden i kjødet.» Det samme sier Esaias: «De gleder seg for ditt åsyn, som en gleder seg om høsten.» - «På den tid skal hans byrde bli tatt bort fra din skulder, og hans åk fra din hals.» Hva er åket annet enn loven som bærer syndens byrde på våre skuldre? Derfor har også Paulus kalt det «trelldoms åk» ([Gal. 5, 1](#)). Uttrykkene byrde og åk er lånt fra slavetjenesten. Den samme Guds Ånd har hos profeten sagt oss i bildespråk det som apostelen sier med rene ord. Når det er ute med vår falske trøst og fienden anfekter vår fred, tviler vi i den grad på Guds løfter at han må si oss det rett fram, før vi kan stole på det. For vi synes det er altfor stort.

Det er et uttrykk her hos Paulus som er så gripende trøstefullt, så dets like neppe finnes i hele Det nye testamente. Det må vi se nærmere på.

Troende med noen erfaring vet at det er lett å komme ut for denne besynderlige forvirring: Vi vet at Kristus har gjort alt, han ble lagt under loven for å frelse dem som var under loven, og han løste oss fra lovens forbannelse, idet han selv ble en forbannelse.

Men denne trøst blir så lett til ingenting. For vi sier: Alt dette er sant og stort, men hva hjelper det meg når jeg vet at jeg i det og det ikke er eller gjør det han fordrer av meg? Det er et og annet Gud krever, men som jeg aldri har maktet. Det er noe Gud forbyr, men som jeg aldri blir kvitt. Hvordan kan jeg da ta imot den trøst Ordet gir?

Det er mot denne forvirring Paulus taler. Han sier det nettopp er det som er umulig for loven, som Gud gjorde da han sendte sin Sønn i syndig kjøds lignelse. Vi må huske på at det Guds ord som krever noe av oss, driver og straffer oss, hører inn under loven. Nå vet du at det Gud krever av deg, får han ikke. Loven krever, men kan ikke gi noe, derfor blir du alltid straffet, skyldig og nedslått. Men Gud være lovet for sin nåde! Det er ikke ute med deg, sier apostelen. For det som var umulig for loven, idet det var maktesløs ved kjødet, det gjorde Gud idet han sendte sin Sønn i syndig kjøds lignelse.

Nettopp det som du i går og i dag tenkte engstelig på som noe som er umulig for loven, nettopp det har Guds Sønn oppfylt. I alt skulle han være vår lovoppfyller og bærer av synden - «født av en kvinne, født under loven». Da vil du forstå hvorfor Jesus skulle bli oss til stor glede.

Er det underlig at de mennesker som har opplevd dette, gleder seg og priser ham! Kan en ønske seg noe mer salig? Om en sjel som kjenner din synd og usselhet, ønsker noe, kunne det ikke være noe

bedre enn dette: Å, om Gud hadde gitt oss en som kunne oppfylle loven for oss og ta på seg straffen! Å, om Gud kunne gitt oss en som med sin lydighet vant oss en fullkommen rettferdighet, så Gud ved ham var riktig tilfreds med oss og nå uhindret kunne elske oss. Tenk om Gud virkelig hadde gjort noe slikt! Det er vel ikke umulig at dette allerede er så?

Ja, Paulus mener at dette er skjedd: Det som var umulig for loven, idet den var maktesløs ved kjødet, det gjorde Gud, idet han sendte sin Sønn i syndig kjøds lignelse. Det ligger også i Jesu ord: «*For så har Gud elsket verden at han ga sin Sønn, den enbårne _*» Og Paulus' ord i [Rom. 5, 19](#): «*For liksom de mange er blitt syndere ved det ene menneskes ulydighet, så skal også de mange bli rettferdige ved den enes lydighet.*» Eller da Jesus taler om at Menneskesønnen ikke er kommet for å la seg tjene, men for selv å tjene og gi sitt liv som en løsepenge for mange. Å, du evige Guds kjærlighet, hvem kan prise deg rett? Å, du vantroens mørke som ikke tillater oss å se Guds herlighet!

LOVEN FÅR IKKE TAK I OSS

Nå vil vi se på hva det betyr dette som Paulus sier, at loven var maktesløs på grunn av kjødet, Er da kjødet så sterkt? Er ikke kjødet svakt?

Kjødet er sterkt i ondskap og svakt i alle fristelser. Derfor blir lovens krav på oss uten resultat. Vi kan ta et eksempel: Jeg vil at en dyktig snekker skal lage et vakkert møbel til meg. Verktøyet hans er utmerket. Men jeg gir ham råttne trestykker. Da kommer han ingen vei tross sin dyktighet. For materialet går i stykker mellom hendene på ham. Hans dyktighet blir maktesløs på grunn av det dårlige materialet

Slik er det også her: Loven er jo hellig og god. Men den kan ikke bøye og danne mennesket etter Guds vilje. I hele vår natur er det noe løst, så en ikke vet hvor det bærer hen med oss. Materialet går i stykker mellom hendene. Gud sier om menneskets hjerte: Det er en trossig tingest!

Et menneske kan gråte, forskrekkes, kjempe og be for å holde loven, men når det gjelder, overtrer det loven grovt, som om det aldri hadde hørt dens trusler. Ja, det kan fortvile, men synder likevel. Det er ikke noe hold i mennesket, noe som er lett å se hos mange lovtreller. Det kan være under lovens dom og straks synde lettsindig igjen, atter bli forskrekket og atter synde.

Så må en vel kunne si at materialet er udugelig. Det som loven krever hos mennesket, finnes ikke i det. Og det er ikke mulig å gi det en ikke har.

Ja, men har vi ikke en fri vilje? Hvilken betydning har så Ordet, hvis vi ikke kan gjøre som det sier?

Fri vilje er noe vi bare minnes fra beretningen om hvordan de hadde det i paradiset før fallet. Da hadde mennesket fri vilje. Men etter at Adam og Eva spiste av den forbudte frukten, har den frie viljen aldri mer eksistert i verden. Paulus sier: Jeg er kjødelig, solgt under synden. Legg merke til uttrykket: Solgt! Den som er solgt som slave, har ikke lenger en fri vilje.

Ja, Paulus sier jo at det er ikke nok med at loven ikke kan gjøre oss hellige. Den gjør tvert imot synden større, fordi den vekker alle slags begjær i oss ([Rom. 7, 7](#)). Den gjør mennesket fiendtlig innstilt mot Gud, når det kjenner at det ikke kan være lydige ([Rom. 8, 7](#)).

Tenk på dette at loven både forøker synden og fordømmer den - hvilken nød! Slik går det til at loven virker vrede. Men mennesket tror ikke at det står så dårlig til, men innbiller seg at om en bare ble riktig oppskremt av loven, skal en make å leve etter den. Og så strever en i vei: Man ser alltid idealet for seg, hvordan man skulle være, men når man vil gripe det, flykter det, og smerten blir enda større.

De vil ikke forstå at dette idealet er noe vi en gang var, men som nå bare finnes hos Jesus Kristus. Men det er Guds mening at vi skal lære å sørge over det vi har tapt, og søke ham som er det vi savner. Men en selvrettferdig synder tror at han ennå har evne til å oppfylle Guds vilje, inntil han helt utmattet og tilintetgjort må overgi seg og ta imot nåde av bare nåde. Det er den trange port. Og

først da, når samvittigheten er død for loven, frigjort og salig i Kristus, først da begynner den å kjenne noen nyfødte livskrefter: Man begynner å elske og å følge Guds bud - dog bare så lenge en er frigjort i troen.

GUD ER, FOR VÅR SKYLD, BLITT MENNESKE

Det er godt å kunne stanse for det Gud har gjort fordi vi er så elendige: Han sendte sin Sønn i syndig kjøds lignelse. Hør dette - som om det var første gang du hørte det: Gud sendte sin egen Sønn. Tror du det? Hvis det riktig er gått opp for deg at Gud sendte sin Sønn for oss, at han er vår bror og har oppfylt loven for oss - da skulle vi nesten ikke kunne leve av bare glede og forundring. At denne store Gud som skapte himmel og jord, har sendt sin Sønn for å gjøre alt det som var umulig for loven - tror du det?

Det er jo noe du vet, små barn har jo greie på det, men har du virkelig trodd det? Den som har lett for å tro, har aldri visst hva det betyr. Tenk at Guds Sønn som var hos Faderen - Ordet var i begynnelsen hos Gud, og Ordet var Gud - dette Ord ble kjød, Gud ble menneske. Det samme sier profeten Mika: «*Av deg skal det utgå for meg en som skal være hersker over Israel, og hans utgang er fra fordum, fra evighets dagen*» ([Mika, 5, 1](#)).

Det at Gud ble menneske, lover noe stort for menneskene, det viser hans store nådestanker og hensikt med menneskene. Tenk, Gud er for vår skyld blitt menneske! Kan du tro at dette skjedde fordi han skulle fullføre det som var umulig for loven - og så et øyeblikk tenkte på din egen rettferdighet? Kan du nå være engstelig? Skulle ikke nå alle dine sorger forsvinne og forvandles til lovsang?

Å, be Gud om åpne hjerter, be om at han vil drive bort vantroens tunge skyer! Da skal du bli fylt av fred og salig tilbedelse og si: Nå vil jeg ikke mer. Vel er min uverdighet stor, men selvom den var tusen ganger større, blir den jo her til ingenting etter at Gud har sendt sin Sønn. Bare ham vil jeg prise!

Apostelen sier videre: I syndig kjøds lignelse, dvs. lik oss i vår syndige tilstand. Liksom Moses laget en slange som i det ytre var lik den giftige slangen, skulle Kristus være lik denne giftige slekt forat vi skulle se hvorfor han var kommet. Han skulle være oss lik, dog uten synd.

«Og fordømte synden i kjødet.» Vår synd tok han og gjorde til sin synd og ofret den på sitt legeme på korset. Slik fordømte han synden så at den ikke mer kan fordømme oss. Eller enda tydeligere sagt: Da Kristus tok på seg syndens fordømmelse, tok han fra synden dens fordømmende makt.

Kristus har altså ikke tatt synden bort fra verden, men ved å ta synden på seg har han gjort det slik at synden ikke skal kunne fordømme oss mer. På samme måte som det er med en dødsdømt morder: Ennå mens han lever i fengslet, er han død for samfunnet. Han gjelder ikke mer for samfunnet enn en død.

Slik er det også med synden: Den kan ikke lenger fordømme den som har del i Kristi offer. Den lever nok ennå i vårt kjød, det får vi bittert føle hver dag, og den kan ennå myrde en sjel, men bare på den måten at den bringer oss bort fra Gud. For dem som er i Kristus, dem kan den aldri fordømme. «*For det er ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus*» ([Rom. 8, 1](#)). Den synd som ennå bor i dem, har ved Kristi forsoningsdød tapt sin fordømmende makt over dem.

Derfor bruker Paulus nettopp dette underlige og trøstefulle uttrykket: Det er ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus. Og hvorledes forklarer han det? Jo, han sier i v. 2: «*Jeg er frigjort fra loven.*»

DET GJORDE GUD

Jeg er frigjort fra loven, sier Paulus. Men hvordan skjer dette? Jo, svarer han: «*For det som var umulig for loven, idet den var maktesløs ved kjødet, det gjorde Gud, idet han sendte sin Sønn i*

syndig kjøds lignelse og for syndens skyld og fordømte synden i kjødet.» Kristus straffet, fordømte synden på grunn av den synd som fordømte ham.

Apostelen sier ikke at synden er tatt bort fra verden eller fra vårt kjød, men dens fordømmende makt er berøvet den, fordi Kristus led dens fordømmelse for oss. På samme måte sier han også om loven at Kristus løste oss fra denne forbannelse, idet han ble en forbannelse for oss ([Gal. 3, 13](#)). Loven er altså ikke opphevet, den taler ennå til oss, forklarer Guds vilje for oss og krever lydighet. Men fra dens forbarmelse er vi løst. Loven kan aldri fordømme dem som er i Kristus Jesus.

Vi forstår ikke alltid dette. Vi blir ennå forskrekket fordi den dømmer oss, men i virkeligheten blir ingen troende dømt etter loven. For skulle vi dømmes etter loven, var Kristi fortjeneste til ingen nytte.

På samme måte taler Skriften om døden. *«Død, hvor er din brodd?»* Døden er der jo ennå, men dens forferdelige brodd, dens betydning som syndens straff, er brutt. Synden, loven og døden er ennå til, de lever på samme måte som den dødsdømte morder, men sin makt og rett har de tapt. Synden hos de troende gjelder for Gud som om det ikke var synd, for de kan ikke fordømmes når de er i Kristus Jesus. Det er som om lovens dom ikke var til mer. Den kan nok skremme og true oss og bekymre samvittigheten, men den kan ikke dømme oss. Døden kan nok legge legemet i jorden, men den kan ikke beholde oss, den kan bare som en god tjener hjelpe oss til hvile.

Det gjelder bare at vi ikke lar oss forvirre når vi kjenner at synden ennå lever og loven ennå truer og døden ennå angriper oss. Da gjelder det å huske på hva Kristus gjorde da han fordømte synden, løste oss fra lovens forbannelse og ved sin død gjorde døden uskadelig.

Alt dette skjedde ved Jesu store seier over synd, død, djevel og helvete. Paulus trosser disse tyranner når han utbryter: *«Død, hvor er din brodd? Død, hvor er din seier? Men dødens brodd er synden, og syndens kraft er loven; men Gud være takk som gir oss seier ved vår Herre Jesus Kristus.»*

Luther sier at liksom jødene trosset Kristus da han var naglet til korset, skulle også vi nå til Kristi ære trosse alt det som vil forskrekke oss. For det er jo dette han har vunnet seier over. Vi skal si til djevelen : Du lever vel ennå i mitt kjød. Men du skal ikke fordømme meg. Den makten er tatt fra deg da min Herre fordømte synden. Du hellige, forferdelige lov - det er rett at du straffer meg, for jeg er en synder. Men din dom skal ikke drepe meg. Det forbyr han som løste meg fra lovens forbannelse, idet han ble en forbannelse for oss.

Du død, som alltid vil skremme mitt uforstandige hjerte! Du skal nok legge mitt legeme i jorden, men du skal ikke skade meg, men tvert imot gjøre meg en tjeneste. Om mitt kjød ikke elsker deg, gjør det likevel godt at du bringer meg til hvile. For jeg kjenner ham som sa : *«Jeg er oppstandelsen og livet. Den som tror på meg, om han enn dør, skal han leve.»* Denne Herre kan ikke lyve, og har ikke utgytt sitt blod for å vinne oss et timelig gode.

Du grav og du helvete, hvor er din seier? Gud være takk som har gitt oss seier ved vår Herre Jesus Kristus !

Å, om vi bare kunne huske dette i våre anfektelser! Når jeg f.eks. er kald, trett og så atspredt i mitt sinn at jeg ikke kan tenke på Ordet og ikke har noen glede av det, men føler meg som et tørt tre - gjelder så ikke det som Kristus har gjort?

Men hva gagn har jeg av det når jeg er tørr og ikke føler troens liv i meg? Føler! Hva føler vi i mørket? Skal våre følelser rokke vår dyrekjøpte nåde? Skal det at vi ikke har følelser, gjøre Kristus til ingenting?

Det er ved å se på alt dette andre at du hindrer troens liv i ditt hjerte. Det står ennå fast at det som var umulig for loven, det gjorde Gud, da han sendte sin egen Sønn.

Jeg kan f.eks. ikke be mer, så jeg må utsette det til en annen gang. Men gjelder da ikke det som Kristus har gjort? Er jeg ikke i nåde hos Gud lenger? Eller er Kristus en halv og ufullkommen Frelser, så hans nåde beror på noe av det jeg gjør? Gud bevare oss fra å røve ham hans ære med å

innbille oss at vi kan gjøre noe til vår frelse!

Jeg kan ikke elske Gud rett, jeg føler meg kald og hard. Det er særlig dette loven straffer. Men det som var umulig for loven, det gjorde Gud, idet han sendte sin egen Sønn.

Jeg kan ikke angre synden rett. Men også dette gjorde Kristus da hans sved falt til jorden som blod. Skal ikke Kristus være min eneste trøst? Eller skal min kjærlighet, min renhet, min anger og min bønn medvirke til at jeg kan bli benådet? Hva er da troen og troens rettferdighet?

Når dette blir en så fast tro i mitt hjerte, da kan jeg ikke annet enn elske ham som har gjort meg en så usigelig stor tjeneste. Jeg begynner å elske hans hellige vilje, angre og hate all synd, fordi den krenker ham. Og da går det slik som englene sang den første julekveld: Gud får all ære, det blir fred på jorden, i mennesker hans velbehag.

(Afsnit fra "Veiledning til Fred" af C.O.Rosenius - A/S Lunde & Co's Forlag 1968 - Shafan 28-11-13)